

عنوان مقاله:

اندیشه ورزی در استنباط فقه

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های فقهی، دوره 9، شماره 0 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

امیر حمزه سالارزایی - دانشیار دانشگاه سیستان و بلوچستان

ابراهیم علی عسگری - کارشناس ارشد الهیات، گرایش فقه و حقوق دانشگاه سیستان و بلوچستان

خلاصه مقاله:

کمال و سعادت بشری در گرو اندیشه و تعقل است و اندیشه ورزی، دعوت به تفکر و همچنین سلب محدودیت از عقل و اندیشه تعریف شده است. پرسش اصلی مقاله این خواهد بود که اسلام در تحقق این امر در مباحث اصول فقه (که علم استنباط فقه و یکی از منابع آن عقل است) برای اندیشه ورزی چه اعتباری قائل شده است؟ هدف این مقاله اثبات وجود اندیشه ورزی در حد متعالی عقلانی در اصول فقه است، چراکه اصول فقه، علم به قواعد عمومی و عناصر مشترک در عملیات استنباط احکام شرعی (فرعی) است و روش صحیح استنباط را از منابع فقهی به ما می آموزد. از این رو علم اصول مانند علم منطق علمی دستوری است. برای تحقق این هدف به تحقیق توصیفی - تحلیلی در این زمینه پرداخته شده است و در نهایت به این نتیجه رسیده ایم که اصول فقه نه تنها مخالف اندیشه ورزی نیست، حتی برای درست اندیشیدن نیز اصول و قواعدی ارائه کرده است و از روش هایی که اعتبار عقلانی ندارند، دوری می کند. همچنین به عقل و بنای عقلا اختیارات گسترده داده است و عقل را یکی از منابع استنباط می داند.

کلمات کلیدی:

اندیشه ورزی، استنباط فقه، اختیار، حجیت، عقل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1787713>

